

చల్లని నీడ

రచన : ఎస్. అరవిందా దేవి

[గయ్యాలి అత్త సూటిపోటి మాటలతో నా నున్నతమైన హృదయాన్ని గాయ పరచే ఆడపడుచులు, నన్ను మనిషిలా కాక దయ్యంలా చూసే తోటి కోడలు, రూపమే తప్ప హృదయంలేని భర్త వీరందరిమధ్య నలిగిపోతూ నా జీవన యాత్ర సాగించాలని తెలుసుకున్న నేను మొదట భయపడిన మాట వాస్తవం. కాని అలా అని నేను బెదిరి పోలేదు. అందుకే జీవితాన్ని ఒక ఛాలెంజ్‌గా తీసుకున్నాను. ఇక చదవండి.]

త్రువుడే కాలేజినుండి మాకు కొచ్చిన నేను గది తాళం తీసి లోనికి నడిచాను. కాలికేడో తగిలితే వంగి దాన్ని చేతిలోకి తీసికొని చూశాను. అది పోస్ట్ మెన్ తలుపు సందులోంచి లోనికి పడేసిన కవరు. బుక్స్ టేబుల్ పై పడేసి, తీర్చిగా సోఫాలో కూర్చుని కవరు విప్పిన నేను క్రింద సంతకం చూస్తూనే వులిక్కిపడ్డాను. ఆ రెటర్ వ్రాసింది ఎవరో కాదు. నా ప్రాణస్నేహితు రాలు కుసుమ. “అబ్బా, ఎన్నాళ్ళయింది కుసుమ ఉత్తరాలు రాయక. ఇన్నాళ్ళకు నేను జ్ఞాపకం వచ్చా వన్నమాట. కుసుమ నేను చిన్నతనం నుంచి ఎస్.ఎస్.సి. వరకు కలిసి చదువుకున్నాము. ఎస్.ఎస్.సి. మధ్యలో ఆపేసి వెళ్ళిచేసుకుంది కుసుమ. అప్పుడప్పుడే వెళ్ళిచేసుకునే ఉద్దేశం లేకపోవడంతో ఎస్.ఎస్.సి. వూరిచేసి ఇంకా స్టడీ చేస్తున్నాను.”

అలా చనలకు స్వస్తి చెప్పి ఉత్తరంలోకి దృష్టి సావరించాను. కుసుమ వ్రాసిన నాలుగు పేజీల రెటర్ చూస్తూనే చదవాలన్న ఆశక్తి ఎక్కువయింది నాలో. అక్షరాల వెంట నా చూపులు పరుగులు తీసినాయ్.

డియర్ వసంతా!

నేను నీకింకా జ్ఞాపకం వున్నానా! ఇన్నాళ్ళకు నేను నీకలా ఉత్తరం వ్రాయవల్సి వస్తుందని కలలో కూడ అనుకోలేదు. “మనిషి అనుకున్నవన్ని అనుకున్నట్లుగా జరిగితే మానవుడే దేవుడౌతాడంటారు. నిజమేనేమో! ఈ ఒక్క విషయంలోనే కాదు. నా పాతికేళ్ళ జీవితంలో నేను అనుకున్నది అనుకున్నట్లుగా ఏవిషయంలోనూ జరుగలేదు. కారణం ఏమో? నేను చెప్పలేను. రెటర్ వూరిగా చదివిన తరువాత కారణం ఒక్కే విధమైంది. ఇక అసూయించుకోకు

న్నాను. చదివి నన్నర్థంచేసుకోవడం కురి. “కుసుమ వెళ్ళిచేసుకుని హాయిగా కాపురంచేసుంది” అని మాత్రమే నీకు తెలుసు. కాని వెళ్ళిచేసుకుని నేను ఎంత హాయి అనుభవించానో నాకు తప్ప ఇంకెవరికీ తెలుసు? పసుపు పారాణితో, మదిలో తీయని వూచా లతో, ఎన్నో కోరికలతో అందరాడపిల్లలాగే నేను కూడ నివాహం చేసుకుని అత్తింట అడుగుపెట్టాను. అంద మైన భర్త, ముచ్చటైన సంసారం, ముద్దులోలికే ముగ్గుడు పిల్లలు ఇలా కన్నెగా వున్నపుడు ఎన్నో ఊహించు కున్న నేను, తీరా నివాహం జీవితంలోకి అడుగుపెట్టక తెలుసుకున్నాను. ఆ అదృష్టం ఏకాండరినోతప్ప అంద రిని వరించదని, గయ్యాలి అత్త, సూటిపోటి మాటలతో నా నున్నతమైన హృదయాన్ని గాయపరిచే ఆడపడు చులు, నన్ను మనిషిలా కాక దయ్యంలా చూసే తోటి కోడలు, రూపమే తప్ప హృదయంలేని భర్త వీరందరి మధ్య నలిగిపోతూ నా జీవనయాత్ర సాగించాలని తెలుసు కున్న నేను మొదట భయపడిన మాట వాస్తవం. కాని వసంతా! అలా అని నేను బెదిరిపోలేదు. “జీవితం అంటే వడ్డించిన విస్తరికాదు. ప్రతిమనిషికి జీవితంలో ఎన్నో సమస్యలు ఎదురవుతున్నే వుంటాయి. నాటివి ధైర్యంగా ఎదుర్కొని, నిలదొక్కుకోవడంలోనే వుంది ప్రజ్ఞ. అందుకే నేను కూడ జీవితాన్ని ఒక ఛాలెంజ్‌గా తీసుకో దలుచుకున్నాను. సహనంతో నా దారికి అడ్డువచ్చిన ముళ్ళని ఏరిపారేసి జీవితాన్ని పూలపాను పులా తీర్చి దిద్దుకోవాలనుకున్నాను. ఆ పట్టుదలలోనే ఆరు నెలలు చూస్తుండగానే గడిచిపోయాయి. అప్పు డప్పుడే మెట్టినిట్లో నా స్థానాన్ని నేను నిలబెట్టుకో పోతున్న తరుణంలో మరో సార్! ఎక్కటిలా ఉదయమే

నిద్రలేచిన నాకు ప్రక్కన ఆయన కనిపించలేదు. "ఏమకానిదే నిద్రలేచని ఈయన ఇంత ప్రొద్దున్నే ఎక్కడికి వెళ్ళారబ్బా" అనుకుంటూ వాటికోసం ఇంతలా వెదికానుకాని ఆయనకాని, ఆయన నూట్ కేస్ కాని కనిపించలేదు. గుండెలు రెట్టింపు వేగంతో కొట్టుకుంటుంటే అత్తగార్ని ఈవిషయం చెప్పాను. ఈవిషయం విన్న ఆమె గుండెలు బాదుకుంటూ, దేవుని గదిలోకి వెళ్ళి నగలున్న పెట్టెకోసం వెతికింది. పెట్టె వ్రుందికాని అందులో నగలు లేవు. తాళం పగలగొట్టబడి వుంది. ఈవిషయం విన్న ఇంటిలో వాళ్ళంతా వారివారి తస్తువుల్ని కంగారుగా చూసుకున్నారు. బావగారి కేబులోని ఐదు వందల రూపాయలు, తోటి కోడలి పెడలోని ఒంటి వేట గొలుసు, మరిదిగారి రిప్తవాచీకూడ కనిపించలేదు. వాళ్ళంతా కోపంతో తాళనార్థాలు పెడుతుంటే, నేను చీకటిగదిలో ఓమూల కూర్చుని మానంగా కోదిన్నూవుండిపోయాను. భూమి గిర్రవ తిరుగుతున్నట్లు, సముద్రం భయంకరంగా వుల్పొంగినట్లు, ఒంటినిండా తేక్కు, జెర్రలు పాకు తున్నట్లు అనుభూతి పొందాను. నా భర్తమీద వాకే

అసహ్యం వేసింది. ఒక దొంగకు భార్యగా ఆ ఇంటిలో వుండడానికి నా మనసాన్నలేదు. అయినా వేరే గత్యం తరమేముంది. చిన్నతనంలోనే తల్లిని, తండ్రిని పోగొట్టుకున్న నిర్భాగ్యురాలివైన నన్ను పెంచి పెద్ద చేశాడు తాతయ్య. అడపిల్లను పెంచి పెద్దచేయగానే బాధ్యత తీరిపోదు అనుకున్న తాతయ్య ఎంతో కష్టపడి, అప్పులు చేసి నా పెళ్ళి జరిపించాడు. పెళ్ళయిన నెలకే ఈలోకంనుండి కాశ్యతంగా నెలవుతీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు. నాకున్న ఒకేఒక ఆప్తుడైన తాతయ్యను పోగొట్టుకున్న నేను పుట్టింటికి ఏమని వెళ్ళను? ఎవరున్నారని వెళ్ళను? అందుకే నరకమైన, స్వర్గమైన ఆ ఇంటిలోనే వుండాలనుకున్నాను. భర్త వుండగానే ఎన్నో విధాలుగా నన్ను సాధించే. ఆ ఇంటిలోని మనుషులుకాదు పశువులు. నన్ను వురుగుకన్న హీనంగా చూడటం మొదలుపెట్టారు, ఆ ఇంటిలో నా స్థానం పనిమనిషికన్న హీనంగా తయారయింది. అయినా గుండెరాయిచేసుకుని అవన్ని సహిస్తూవచ్చాను. ఎందుకోసమంటే ఏవేటికైనా నా భర్త తిరిగిరాకపోతాడా! నన్ను తన భార్యగా ఆదరించి, అనురాగాన్ని అందివ్వక

విజయా అండ్

సురేష్ కంబైన్స్ వారి

"నావాగుగాళ్ళు"లో

ప్రభుగిరిబాబు

కోపాదా అని. ఆ నిరీక్షణలోనే ఆరు నెలలకాలం భారంగా గడిచిపోయింది. ఆమధ్యకాలంలోనే మాయంటి కడుగుగా అద్దకుంటే గోపాలంలో నాకు పరిచయ మేర్పడింది. సరదాగా నవ్వుకూ, ఎదుటి వారిని నవ్విస్తూవుండే గోపాలంలో నా పరిచయం రోజురోజుకూ పెరిగింది. మా యింటి విషయాలన్ని ముందుగానే తెలిసివున్న గోపాలం "నీ భర్త రత్న కూడా తిరిగివస్తాడు కనుక" అని నన్ను వోదాకు న్తుండేవాడు. ఆరనిస్వారం వచనాలలో భవిష్యత్తును కొర్ర అశలు చిగురించసాగాయి.

అలా... గోపాలంలో కానేవు మోట్లాడి, ప్రకాశితపొందిన వృద్ధయంలో ఇంటిలోకి వెళ్ళిన నాకు అపరకాలిలా, చిందులువేస్తు ప్రత్యక్షమైంది మో అత్తనాడు. "మొగడు ఇంటిలోంచి వెళ్ళిపోయి ఆరు నెలలయింది. అప్పుడే పరాయి మగవాడితో చాటు కానోతం సాగిస్తున్నావా? సిగ్గులేదు" అని నుడ్డుకు ముకూ నిలవేసి అడుగుతుంటే ఏమని సమాధానం చెప్పాలి వసంతా? పవిత్రమైన మా బద్దరి న్నమాబంధానికి వికృతరూపం కల్పించి, నీవంగా మోట్లాడుతున్న ఆ ఇంటిలోని పకువులను చూస్తుంటే నాకు చెప్పలేనంత ఆనందం వేసింది. కాని ఏమిచేయలేని నిస్సహాయకాలిని నేను. "నిర్మలమైన న్నీహానికి పరిమైన నిర్మలచను తెలియని ఆ మనసులేని కసాయివార్యమద్య ఒక్కనియి వం నిలవడానికి మనసోప్పలేదు నాకు. కాని ఎక్కడి కళ్ళారీ? ఎలా ప్రకాశి? అన్న ప్రశ్నలూలేలా నాకు ఎదురునిల్చింది. ఇలా అంటులేని ఆలోచనలనుధ్య

కొట్టుమిట్టాడుతున్న సమయంలో ఇంటిముందు న్నూటరు అగిన చప్పుడయింది. న్నూటరుదిగి వలండాగా అడుగులేస్తూ, దొరబాబులా లోనికొస్తున్న ఆయనను చూస్తూనే ఆనందంలో వృద్ధయం వుప్పొంగుతుంటే, సంతోషంతో ఎదురువెళ్ళా లనుకున్నాను. కాని వారి వెనుకగా అతినాకావగా అడుగులేస్తూ, అత్యాధునికంగా ఆలంకరించుకొని చాదాపు ఆయనను తాకినట్లుగానే నడుస్తూ లోనికొస్తున్న అందమైన అమ్మాయిని చూస్తూనే నా కళ్ళకు ప్రేకులుపడటంగా వడనే గా అగిపోయాయి. ఎన్నాళ్ళుగానో ఆయనకోసం కన్నులుకాచేలా ఎదురు చూసిన నా నిరీక్షణ ఫలితం ఎలావుందో చూశావా వసంతా! పరాయి పురుషునితో మోట్లాడినంత మాత్రాన చెడిపోయిన అడదాన్నని నన్ను నిందించిన మా ఇంటిలో వాళ్ళు దొంగతనంచేసి ఇంటిలోంచి వెళ్ళిపోయిన కొడుకు జేబునించా డబ్బుతో తిరిగిరాగానే పంతో ఆపూయంగా అవ్వనింది అదరించారు. "నాగా మగమహారాజా కాడికేమిటి? సిగ్గులేదు కీర్తి పొరేసినట్లుగా, అడదాన్ని అనుభవించి వదిలివెడతాడు. అడదాళ్ళయి పుట్టినందుకు మనము చాడ్లలో వుండాలి గాని" అంటున్న మా అత్తగారి మాటలు వింటుంటే నాకు ఒక్క మందిపోయింది. "శిలం అడదానికైనా, మగవాడికైనా ఒకటే. కాని చేసిన పాపానికి ఫలితం మోత్రం అడదాన్నే అనుభవించమని ప్రకృతి కవించింది. అంతమాత్రానా మగవాడు చెడిపోయి వట్లు కాదా?" ఆలోచనలలో మెదడు వేడెక్కి పోయిన నాకు కర్తవ్యం గుర్తుకొచ్చింది. ప్రక్క గది

మల్లవ్వదూ

ఒలింపిక్

బ్లూ బర్డ్ బనియన్స్

ఉపయోగించండి.

కడప జిల్లా :

ఒలింపిక్ బ్లూ బర్డ్ కంపెనీ, తిరుపూరు-638604.

లోంచి ఆ అమ్మాయి మాటలు. వారి నవ్వు వినిం
 దింది. ఆకాన్ని అణచుకోలేని నేను విమురుగా
 వారి గదిలోకి నడిచాను. వాతాత్తుగా గదిలోకి వెళ్ళిన
 వా వంక ఆయన కోపంగా చూస్తూ 'ఏం కావాలి'
 అని కళ్ళతోనే ప్రశ్నించాడు. అతని నిర్లక్ష్య ధోరణికి
 ఒక్క మండిపోయిన నేను కోపంగా గొంతువిప్పాను.
 "అయినెలలక్రితం ఇంటిలోంచి వెళ్ళిపోయిన మీకోసం
 ఎంతో ఆకలి, ఎన్నో కోరికలతో ఎదురుచూస్తున్న
 నన్ను మీరిలా ఆవమానిస్తారా? పేగా మీ గదిలోకి
 వచ్చిన నన్ను 'ఏం కావాలి' అని ప్రశ్నించడానికి
 మీకు మనసెలా ఒప్పించండి, డబ్బుకోసం మగవాడికి
 బిళ్ళి అప్పగించే ఈ మాయలాడి వలలోపడి కట్టుకున్న
 భార్యకే ప్రోహం చేస్తారా! ఎంత అన్యాయమింది!"
 అన్న వామాటలు విని వారేమన్నారో తెల్సా వసంత!
 "ఈ ఆయనెలలు నీవు నన్ను కలుసుకుంటూ పతివ్రత
 లాగా అలాగే మడిగట్టుకుని కూర్చున్నావా, ఆ ఎదు
 రించి గోపాలంగాడితో రహస్యంగా సంబంధం పెట్టుకుని
 కారీరక వాంఛలు తీర్చుకున్న వీగుట్టు అమ్మ చెప్పగా
 దిట్టాడు. ఇక నీనక్క వినయాల చాలు, ఈరోజు
 నుంచి నీవు వా భార్యని కావు. నేను నీకు భార్య
 కాను. ఈ ఇంటిలో నీకు స్థానంలేదు" అంటున్న
 ఆయన మాటలు వినలేక రెండు చెవులు మూసుకున్నాను.
 అతను దొంగ, వ్యభిచారి అయినా ఈ సమాజం ఆతనిని
 ఆదరిస్తుంది, గౌరవిస్తుంది.

ఏపాపముచేయని నేను భర్త ఇంటిలోంచి వెళ్ళి
 పోమ్మంటే వీదిక్కులేక బహిరంగపడితే 'మొగడు
 వదిలేవిన అడవి' అని ముద్రవేసి పోవవలసివచ్చింది.
 అవకాశం దొరికితే ఏ అండలేని అడవి కదా అని
 అనుభవించాలని ఎరులువేసారు. నిజంగా వసుంత
 "అలంబనలేని అడవిని చూస్తే ఈ పురుషులకెంత
 అలంబన" కాక కట్టుకున్న భార్య చెప్పడు మాటలు విని
 న్యాయ, అన్యాయాలు విచారించక, ఇంటిలోంచి వెళ్ళి
 పోమ్మంటే ఇంకా ఆ ఇంటిలో ఎందుకుదాటి? ఎవరి
 కోసముందాలి, ఆత్మభిమానం, స్వయం వ్యక్తిత్వం
 వున్న అయినంటే అడవికి అంతకంటే ఆవమానం
 మరొకటి ఉందా? అంటే ఆ ఇంటిలోంచి వెళ్ళిపోవ
 చానికి నిర్ణయించుకున్న నేను కట్టుకుంటుంటే గడవ
 తాట్లూ.

ఎదురెంతిలోని గోపాలం గదిలో లెటు వెలుగుతుంది.
 దీగంపేళ్ళ వీడో ఆలోచించిన నేను వెళ్ళి గది రలుపులు
 తట్టాను. రలుపు తెరిచిన గోపాలం అర్ధరాత్రి తన
 గదికొచ్చిన నన్ను చూస్తూనే ఆశ్చర్యపడ్డాడు. అతని
 ఆశ్చర్యాన్ని గమనించనట్టే "గోపాలం ఒక స్నేహి
 తుడిగా నాకోక చిన్న సహాయం చెయ్యగలవా?"
 అన్నాను దుఃఖాన్ని మనివంతలో నొక్కి తట్టి.
 "తప్పకుండా చేస్తాను అదుగు కుసుమా" అన్నాడు
 గోపాలం ఆత్రంగా.

"ఒక్క పాతిక రూపాయలు నాకివ్వగలవా?"
 అన్నాను అభిమానాన్ని చంపుకొని అతనివంక చూస్తూ.
 నా జవాబు విని కొంత అరమయినట్టుగా తలవంకించిన
 గోపాలం నా వంక చూస్తూ "ఇంటిలో ఏం జరిగింది
 చెప్పు కుసుమా" అని అడుగుతుంటే, దుఃఖాన్ని
 ఆపుకోలేక వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ జరిగినదంతా
 చెప్పాను. "చేతిలో నయాపేసాలేదు. పూరుకదిలి
 వెళ్ళాలంటే కొంతైనా డబ్బు కావాలి. అందుకే...
 ఒక స్నేహితుడిగా నువ్వు అమాత్రం సాయం చెయ్య
 గలరనే వుండేంతో నిన్ను అడుగుతామని వచ్చాను"
 అన్నాను గోపాలం వంక నూటిగా చూడలేక తల
 వంచుకుని.

వీడో ఆలోచించిన గోపాలం తన పాతిక రూపాయలు
 నా చేతిలో పెడుతూ "పాతిక రూపాయలు
 నీ కిచ్చినందుకు ప్రతిఫలంగా నాకు నువ్వొక్క గంట
 సుఖాన్ని అందివ్వగలవా కుసుమా" అన్నాడు
 గోపాలం. అతని మాటలు విన్న నేను తలెత్తి
 "నువ్వు...నువ్వు అలాంటి వాడివేనా" అన్నాను
 కోపం, దుఃఖం, అవమానం మిలితొమ్మిద కంఠంలో. ఆ
 మాటలకు గోపాలం పకపక నవ్వుతూ "ఎంత అమా
 యకురాలివి కుసుమా! నేను మాటమాత్రంగా అంటేనే
 అంతకంటాకు పడే నువ్వు బయట అలాంటి రోజేళ్ళ
 మధ్య ఎలా బ్రతక గల్గుతావ్, నేనొక్కడిని అలాంటి
 వాణి కాకపోవచ్చు. కాని అందరూ నాలాంటివాళ్ళు
 వుండటంగా.

నేనెళ్ళి పాతిక రూపాయలతో నీవు కదితాంకం
 ప్రకీకగలవా, లేదు. అలాంటివవుడు నీవు ఏదో ఒకటి
 చేసి డబ్బు సంపాదించాలి. నీకు చదువులేదు. ఉద్యోగం

గను లేదు. అలాంటప్పుడు నీవు డబ్బెలా సూపాదించ గలవ్? అలోచించు కనుమా. ఆవేశంతో ఇల్లుదాటిన నువ్వు ఇలాంటి సమయంలో ఏంచేయగలవ్? అన్నాడు గోపాలం కూటిగా నావంక చూస్తు.

“అయితే మళ్ళీ ఆ సరకంలోకి వెళ్ళమంటావా? మనసు చంపుకొని ఆ ఇంటిలోకి వెళ్ళకంటే ఆత్మహత్య చేసుకుంటే వెయ్యిరెట్లు మేలు” అన్న నామాటలకు గోపాలం రెండుక్షణాలలోచించి తలెత్తి నావంక చూస్తూ “కుసుమా! నీవు మరోలా అనుకోవడం లే ఒక మాట చెప్పాను. నీ కిష్టమయితే నిన్ను నేను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి సిద్ధంగావున్నాను” అన్నాడు గోపాలం నా మొహంలోకి భావాలను జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ.

గోపాలం ప్రశ్నకు మొదట చిత్తరపోయిన నేను అంతలో తేరుకుని “గోపాలం నీ సహృదయానికి నేను హృదయపూర్వకంగా జోహారులర్పిస్తూ, నిన్ను పోషిస్తున్నాను. కాని మొగుడు వదిలేసిన ఆడదాన్ని తెలిసికూడ నన్ను పెళ్ళాడడానికి ముందుకువచ్చిన నీకు ఆకర్షణ ఆవమానాలేతప్ప సన్మానాలు జరుగవు” అన్న నామాటలకు గోపాలం చిన్నగా నవ్వుతూ “కుసుమా నేను సన్మానాలను ఆశించి నిన్ను పెళ్ళాడడానికి ముందుకు రాలేదు. చెడిపోయిన మగవాడిని తుమించిన మన సమాజం ఆడదాన్ని తుమించదు” కాని ప్రతి తప్పుచేసిన ఆడదానివెనుక ఒక మగవాడు వుంటాడన్నది వాస్తవం.

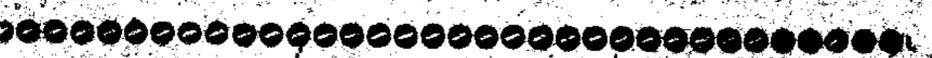
“నేను ప్రేమించింది స్వచ్ఛమైన నీ మనసును కాని నీ కరీరాన్ని కాదు. ఇంతకూ నీ అభిప్రాయమేమిటో చెప్పవేలేదు” అన్నాడు గోపాలం రెండడుగులు ముందుకువేసి, నాకు దగ్గరగావచ్చిన పురుషులంతా నా భర్తలాంటి వాళ్ళే వుండరు. గోపాలంలాంటి సహృదయులుకూడ వుంటారని ఆక్షుణంలో అర్థమయింది నాకు. నన్ను ప్రేమించిన గోపాలంలో కలిసి ఆహూరువిడిచి మద్రాసు వచ్చాను నేను.

గోపాలం నాకు ఖరీదయిన చీరలు, కొనివ్వక పోవచ్చు. ఒంటినిండా బంగారు నగలు పెట్టలేక పోవచ్చు. కాని వాటికన్నా ఎన్నో రేట్లు విలువైన ఆహ్లాదముక, అనురాగాన్ని నాకు సంపూర్ణంగా అందిస్తున్నాడు. ఈ జీవితంలో నాకంటే చాలు, గోపాలంను

పెళ్ళాడి జీవితంలో నేనొక చేయరాని వేరంచకానని నేను అనుకోవటంలేదు. ఇకమందు ఎప్పుడు అనుకోను కూడ. అతని నిర్మలమైన ప్రేమలాలనలో కరిగిపోతున్న నేను గతాన్ని తూర్తిగా మర్చిపోయి, స్వర్గసౌఖ్యాన్ని చవిచూస్తున్నానంటే నమ్ముతావా వసంతా! గోపాలం నాకందించిన ‘చల్లనినీడ’ లో నా జీవితం యేదంతా లేకుండా, సాఫీగా సాగిపోతుందన్న నమ్మకం నాకుంది. కొందరి దృష్టిలో నేను లేచిపోయిన ఆడదాన్ని కావచ్చు. కాని నన్ను ప్రేమించే గోపాలం నా అండగావుండగా నన్ను లోకమంతా పతిత, కులట అన్నా నేను చిరు నవ్వుతో భరించగలను. మరి నానిర్ణయం నీకు సమంజసమైనదే నంటావా? లెటర్ ద్వారా తెలుపుతావు కదూ!

ఇట్లు
నీ కుసుమ.

లెటర్ చదవటం వూర్తిచేసిన నా కళ్ళనుండి ఆనంద భాషాలు రాలినాయి. “కుసుమచేసిన సాహసం నిజంగా ఎంతో గొప్పది. దాని నిర్ణయం ఎంతో సమంజసమైంది, సముచితమైందికూడా” అనుకుంటూ కుసుమకు లెటర్ వ్రాయాలని వెన్ను, కాగితం చేతిలోకి తీసుకున్నాను. కృత్రిమోహదీన ఆనందంతో.

కథాంజలి

[చక్కని కథల మాస పత్రిక]

స్థాపితం 1938.

విడి ప్రతి ... 0-40 పైసలు.

సంవత్సర చందా ... రూ. 7-50.

(రెండు ప్రత్యేక సంచికలతో సహా)

నేడే చందాదారలుగా చేరండి.

అన్ని హెగ్గిన్ బాధమ్మ బుక్ స్టాల్సులో దొరుకును.

